

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ КОНЕКРАДЕЦ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

1.

Аз не откраднах пъстрия кон на Лъд Мозли.

Всички се мъчиха да ме изкарат крадец, но всеки, който ме познава добре, ще ви каже, че такова нещо не ми се е случвало никога през живота. Мистър Джон Търнър всичко ще ви разкаже. Работил съм при него с малки прекъсвания не помня вече колко години. Според моите сметки, има-няма, работя му цял живот, от малък. Мистър Джон знае, че не мога да открадна кон. Затуй твърдя, че не съм откраднал коня на Лъд Мозли, а пък той се кълне, че съм го бил откраднал. Затова ли израснах — да излезе от мене крадец?

По-миналата вечер мистър Джон ми каза да яхна неговата кобила, Бетси. Искях да изляза за малко по една работа, той вика, вземи Бетси — аз тъй и правя всяка неделя вечер от две години. Взех, казва, тексаското седло, но аз отговорих, че ми е все едно, че и без седло ме бива. Обичам да си яздя само с юзда и поводи и нищо друго. Всъщност, така се язди най-добре. А там, за където бях се запътил, не исках да ми скърца седло отдолу. Не че съм искал нещо лошо да извърша. Това си беше само моя, лична работа, за която никой няма право да ме разпитва. Почти винаги в неделя вечер вземам седлото, но по миналата вечер беше четвъртък. И затова, като тръгнах, не взех седлото.

Мистър Джон Търнър ще ви каже, че не съм от тия, дето си завират носа в неприятни истории. Попитайте мистър Джон за мене. Той ме знае още от малък, неприятности никому не съм създавал, нито на него, нито на други.

Нея вечер, като изкарах след вечеря Бетси от яхъра, мистър Джон излезе на двора при хамбара и пак ме попита няма ли да взема тексаското седло — Бетси, кобилата, е малко кокалеста, но на мен ми е все едно. Казах му, че на драго сърце ще яздя на голо. А той вика, ако искаш да се срежеш през чатала на две, добре!, съгласен бил, да вървя и да правя, каквото си искам. И през всичкото време си стоеше там, гладеше Бетси по гривата и все го чопли да узнае къде ще ходя, не ме

пита направо. Но той много добре е знаел къде отивам, понеже всичко знае за мене. Сигурно е искал да си направи малко смях с мене, но не можа, защото не се издадох. В края на краищата, щом не желая, той се съгласи да яздя кобилата му без седло, аз отворих портата и тръгнах към кръстопътя Бишъп.

Това беше по-миналата вечер, в четвъртък. Току-що се беше стъмнило и като се обърнах, видях мистър Джон, облегнал се на портата и ме следи накъде ще поема. Същия ден орах на новата нива и бях капнал като куче. Та затуй не препуснах веднага, както правя в неделя. Подкарах Бетси бавно, оставих я да си върви, както ѝ се харесва: най-после, не бързах толкоз много. Оставах ми цели два часа, а пък разстоянието беше малко повече от три мили. Затуй тръгнах бавно.

2.

Всички знаят, че отидох на среща с най-малката дъщеря на Лъд Мозли, Нейоми. Бяхме се разбрали нея нощ да се видим пак. Преди девет и половина там не смея да се показвам, защото Лъд Мозли не ми даваше да се срещам в други дни, освен в неделя. А тази нощ беше четвъртък. Бяхме се виждали три-четири пъти преди това, все в четвъртък, но Лъд Мозли не усети. Нейоми каза да ходя и в четвъртък. И аз затова ходех там, въпреки че Лъд Мозли разрешаваше да се виждаме само един път в седмицата. Но нали все пак Нейоми искаше да идвам, излизаше дори в предния двор, при люлката под дърветата, да чака.

През целия си живот не съм имал абсолютно нищо против Лъд Мозли. Същото ще ви каже и мистър Джон Търнър. Е, много-много не го обичам, но това може да се очаква и той си знае защо. Да се виждаш само един път в неделята с момиче, което много харесваш, както аз харесвам Нейоми, съвсем не е достатъчно. А пък си мисля, че сигурно и тя малко ме харесва; иначе щеше ли да ми каже да отивам при нея в четвъртък вечер, когато Лъд Мозли не дава? Той си въобразява, че ако се виждаме повече от един път на седмицата, непременно ще ни хрумне тайно да се оженим, без той да разбере. Ето защо ми беше казал, че мога да ходя при Нейоми, но само веднъж на седмицата — в неделя вечер.

Сега той ще гледа на всяка цена да ме бутне в затвора, да блъскам там двайсет години, защото съм му бил откраднал пъстрия кон Бързоног. Но мен ако питате, той много добре знае, че не съм го откраднал. Сигурно си прави сметка, че сега му е паднал удобен случай да ме отстрани, додето успее да омъжи Нейоми за някой друг. Само така си представям аз цялата работа, защото всеки от нашия край, който е слушал за мен, ще каже, че не мога да бъде конекрадец. И мистър Джон Търнър ще потвърди. Мистър Джон ме познава по-добре и от другите. Работил съм му толкоз време, че веднъж дори поиска да ме направи член на семейството си, ама аз не се съгласих.

И така значи, по-миналата вечер, в четвъртък, качих се аз на Бетси на голо и тръгнах. Да убия времето, отбих се до ручей — на около една миля от къщи — и когато отново погледнах часовника, виждам, станало точно девет. Метнах се на Бетси и поех към къщата на Лъд Мозли. Като стигнах до хамбара им, беше съвсем тихо навсякъде. Точно по това време Лъд си лягаше. Отправих се направо към портата на хамбарския двор — тъй правя всеки четвъртък. На горния етаж, в стаята, където спяха Нейоми и по-голямата ѝ сестра Мери Лий, светеше. Ние винаги разчитахме, че Мери Лий ще излезе с някого или пък в девет и половина ще си легне. Като погледнах в прозореца, какво да видя — Нейоми лежи в кревата напреко, а Мери Лий — застанала до леглото, нещо ѝ говори. Разбрах, че става лошо, защото почне ли Мери Лий да убеждава Нейоми, че трябва да се събличат и да си лягат, туй значи още час, додето Нейоми успее да се измъкне от стаята, тъй като първо ще чака Мери Лий да заспи. Като заспи Мери Лий, ще стане, ще се облече на тъмно и чак тогава ще излезе на двора, при люлката под дърветата, дето я чакам.

Постоях върху Бетси десет-петнайсет минути, да разбера как ще се оправи Нейоми със сестра си. Мисля си, ако бяхме открили тайната си на Мери Лий, щеше да се държи както трябва, но така или иначе, Нейоми все не се решаваше да рискува. Имаше всъщност голяма вероятност Мери Лий да не вземе наша страна и току-виж издрънкала всичко на Лъд Мозли; А ние не искахме да рискуваме.

След малко видях, че Нейоми става и почва да се съблича. Моментално разбрах, че ми предстои още един час висене, ако не и повече, докато успее да се измъкне. Луната изгряваше и в двора взе да светлее. Бях свикнал да отварям портата и да пущам Бетси в двора, но нея нощ се побоях. Представи си, Лъд Мозли стане — вода му се припие, туй-онуй... И вземе, че случайно погледне в двора и види кон, току-виж, взел го за някой от своите... ще излезе, ще го затвори в конюшните си... а може и да разбере, че аз съм дошъл. Щом зърне Бетси отблизо, веднага ще види, че кобилата не е негова и тогава ще стане, каквото ще стане. Затуй отворих яхъра и бутнах Бетси в първата празна клетка, която ми попадна. Не посмях да драсна кибрит — отде да знаеш, може тъкмо в това време Лъд Мозли да гледа през прозореца и да види огънчето. И тъй, оставих Бетси в конюшната, затворих

вратата и излязох да чакам; додето Нейоми се измъкне, та да се срещнем при люлката.

Когато се наках да си вървя, беше дванайсет и половина-един. Луната се скри зад облак и в конюшната стана тъмна като в рог. Ръка да протегнеш напред, изчезва: такъв гъст мрак! Пак не посмях да драсна кибрит. Намерих пипнешком вратата на яхъра и се вмъкнах да изведа Бетси. Нищо не се виждаше н като й напипах врата, реших, че си е хвърлила юздата. Все такива ги върши, ако се застои по-дълго време на едно място. Достраша ме да я яхна без никакви поводи, защото можеше да се разбесува из двора и да събуди Лъд Мозли. Взех да търся юздата по земята, няма я! Тогаз изведнъж си помислих да не би аз да съм я свалил в началото и се върнах до вратата там да я търся. Прокарах ръка по дъската и напипах юлара, откачих го, нанизах го на врата на Бетси и я изведох навън. Беше все още тъмно, нищо не се виждаше и доста се полутах, докато случя портата. Като стигнахме на пътя, възседнах кобилата и без да губя повече време около фермата на Лъд Мозли, тръгнах за дома. Стори ми се, че Бетси върви някак смешно — поклаща се ту на една страна, ту на друга и аз, нали нямам седло да се хвана за лъка му, се подхлъзвам по гърба й ту надясно, ту наляво. Но тъй като се радвах, че съм се измъкнал, без да ме спипат, не обърнах внимание. Пристигнах благополучно в къщи, свалих юздата и вкарах Бетси в яхъра. Трябва да е било един-два часът.

На сутринта, тъкмо се готвя да впрягам мулетата и да вървя за оран на новата нива, гледам, по пътя откъм града се носят галоп Лъд Мозли и още трима-четирима, между тях и шерифът, спират и си връзват конете на яслите. Мистър Джон излезе, тупна шерифа по гърба, каза му нещо смешно. Приказваха си така близо половин час. По едно време шерифът попита мистър Джон къде съм. Мистър Джон му отговори, че се стягам да ора на новата нива — там през пролетта бяхме засели царевица, — а шерифът вика, че имал заповед да ме арестува. Мистър Джон попита за какво, така на шега ли, защо? А шерифът — откраднал е, вика, пъстрия кон на Лъд Мозли, Бързоног. Мистър Джон прихна да се смее, още си мислеше човекът, че това е само на шега, но шерифът измъкна някаква хартия и му я показа. Мистър Джон не можа да повярва на очите си и почна да им обяснява, че тук има грешка, тъй като, казва, той не може да открадне кон. Да, аз

не крада коне. Мистър Джон знае, че не съм конекрадец. Никога през живота си не съм се насаждал в такава неприятност.

Веднага ме откараха в града, натикаха ме в една килия — в затвора под къщата на шерифа. Знаех си аз, че не съм откраднал коня на Лъд Мозли и си бях съвсем спокоен. Но като ме затворили, всички се върнали обратно. Шерифът претърсил нашата конюшня и намерили Бързоног, пъстрия кон на Лъд Мозли, вързан в клетката на Бетси. Мистър Джон разправял, че има грешка, защото му било известно, че аз никога няма да открадна кон, а той наистина знае, че не мога. Но конят бил там, пъстрият кон Бързоног, а юздата му висяла на вратата. След туй отишли у Лъд Мозли, премерили отпечатъците на краката ми в хамбарския двор и открили там походите на Бетси. Лъд Мозли казал, че съм дошъл с кобилата на мистър Джон, пуснал съм я на свобода, надянал съм юздата ѝ на Бързоног и после съм офейкал. Но и досега не могат да обяснят как точно юларът се е намерил в конюшната на мистър Джон. Вратата на Лъд Мозлевия яхър не била заключена, но не била и разбита. Сега едва се сецам, че като съм вкарвал Бетси вътре, съм забравил да тръшна силно вратата и Бетси по-късно се е измъкнала и на своя глава се е прибрала в къщи още през нощта.

Сега Лъд Мозли се заканва да ме прати в затвора за двайсет години, та да е спокоен за най-малката си дъщеря Нейоми. Исква да я даде на оня, вдовеца, дете живее оттатък кръстопътя Бишъп и има двайсет плуга и голяма бяла къща с петнайсет стаи. Мистър Джон Търнър каза, че ще наеме най-добрия адвокат в града за моето дело, но май нищо няма да излезе, защото са ми видели следите в двора на Лъд Мозли, з пък и Бързоног е бил в яхъра на мистър Джон.

Ако поискам, мога да се измъкна от тая история. Но не обичам да правя такива неща. Представете си, призная, че съм бил у Лъд Мозли на среща с Нейоми, че съм вкарал Бетси в конюшната да не ме издаде, че после по погрешка съм взел в тъмното Бързоног — още по-лошо ще стане, нали ще изложат Нейоми? Тогаз и тя ще трябва да си признае, че всяка вечер в четвъртък излиза тайно, когато всички са заспали, че се виждаме, а това също няма да е много хубаво. Представете си, един ден поиска да се омъжи за някой друг, не за мене; нали покрай мен ще има лошо име? — измъквала се посред нощ от стаята си, да се среща с тоз-онзи!

Нейоми знае, че не съм крадец. Тя знае как е станало всичко: яхнал съм в тъмното по погрешка пъстрия кон на Лъд Мозли, Бързоног, забравил съм да затворя вратата, Бетси излязла сама и се прибрала в къщи на своя глава.

В съда Лъд Мозли все разправя, че щял да ме прати два̀сет години да блъскам каторжна работа, само и само да даде Нейоми на оня, вдовеца с два̀сетте плуга. Лъд Мозли сигурно не може да се нарадва, дето ме е хванал на тясно и дето ще ме тикне в затвора, преди да е паднал на Нейоми случай да разкаже всичко, както си е.

Но нещо все не съм сигурен всичко ли ще каже тя, ако ѝ падне случай. Всеки знае, че съм ратай на мистър Джон Търнър, затуй ми се струва, че Нейоми може би няма да излезе открито да каже каквото знае.

Мога да обясня най-откровено на шерифа как стана цялата работа, ама не искам да споменавам името на Нейоми. Ако поминалата нощ беше неделя, а не четвъртък, можеше... но пак ще звучи много лошо. Това е.

Ако Нейоми дойде в града и каже, каквото знае, дума няма да обеля и да я спра — щом го казва, значи иска да се ожения за нея.

Но ако си остане в къщи и позволи на Лъд Мозли ѝ оня, вдовеца, да ме тикнат в затвора за два̀сет години, ще ида, това е всичко.

Винаги съм казвал на Нейоми, че съм готов за нея да направя всичко на тоя свят и мисля, че сега му е времето Да докажа дали съм човек на думата си, или не.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.